

ЖИТ
ТРИПЪР

ДРУГАТА

БЕСТСЕЛЪР НА NEW YORK TIMES

ЖЕНА

МЕРИ
КУБИКА

СН[®]
СОФТПРЕС

СЕЙДИ

Има нещо сбъркано в къщата. Нещо, което ме гложди и постоянно ме държи на нокти, макар че нямам представа какво точно ме кара да се чувствам така. На пръв поглед е идилична и съвършена – сива, с широка покрита веранда, от онези, които се простират по цялата фасада. Прилича на голяма кутия – класическа провинциална къща, квадратна и солидна, с прозорци в прави редици, които радват окото със своята симетрия. Улицата отпред е очарователна, доста стръмна и засенчена от дървета, а къщите наоколо са също толкова хубави и отлично поддържани.

На пръв поглед няма никакви недостатъци. Но аз отдавна не разчитам на първия поглед. А и денят е мрачен, сив като къщата. Ако грееше слънце, може би щях да се чувствам различно.

– Онази там – казвам на Уил, защото къщата е досущ като на снимката, която му беше дал изпълнителят на завещанието. Миналата седмица Уил се качи на самолета

до Портланд, за да подпише документите, после се върна с обратния полет, така че да пътуваме до тук заедно, с колата. Не му беше останало време да види къщата тогава.

Уил спира до бордюра. Двамата се навеждаме едновременно напред да огледаме къщата, същото правят и момчетата на задната седалка. Всички мълчим, поне докато Тейт не възкликва, че къщата е „гигантка“ – вероятно иска да каже, че е гигантска, но седемгодишните имат способността да измислят думи. Уил се размива, несъмнено е доволен, че не е единственият, който вижда предимствата на преместването ни в Мейн.

Къщата не е гигантска, разбира се, освен в сравнение с апартамент от триста квадрата, особено щом си има и собствен двор. Тейт не е имал собствен двор досега.

Уил натиска леко газта и завива по алеята пред къщата. Спира и ние излизаме от колата – едни по-бързо, други по-бавно, но най-бързи са кучетата. Доволни сме, ако не от друго, поне от възможността да се разтърпем след дългото пътуване. Въздухът тук е различен, непривичен за мен – пропит е с миризмите на влажна земя, гора и солен океан. Изобщо не мирише като у дома. А улицата е много тиха, прекалено тиха, не ми харесва. Тишината е зловеща, изнервяща, подсеща ме за онази мъдрост, че не е страшно, когато не си сам. Когато сте много, това плаши злините. Съществува широко разпространено убеждение, че животът в провинцията е по-добър и по-безопасен от живота в големия град, но това не е вярно. Ако беше така, хората нямаше да се трупат в метрополисите. А и здравеопазването в провинцията е под всякаква критика.

Гледам как Уил върви към стъпалата на верандата, кучетата го настигат и задминават. Не долавям у него своята неохота. Той крачи бързо, ентусиазирано, няма търпение да влезе и да разгледа. И като го виждам такъв, ми става още по-криво, защото истината е, че аз не исках да се местим.

Уил спира колебливо на първото стъпало, осъзнал, че не бързам след него. Поглежда към мен – аз още стоя до колата – и пита:

– Всичко наред ли е?

Не отговарям, защото не знам дали всичко е наред.

Тейт хуква след Уил, но четиринайсетгодишният Ото пристъпва от крак на крак до колата, колебае се като мен. Двата открай време си приличае много.

– Сейди, идваш ли? – перифразира първоначалния си въпрос Уил. Добавя, че е студено, което аз не съм забелязала, защото вниманието ми е насочено другаде, към дърветата около къщата например, които са толкова високи, че спират светлината. И колко ли опасно хлъзгава става стръмната улица, когато навали сняг. На върха на хълма някакъв мъж стои на моравата пред къщата си с гребло в ръка. Стои неподвижно и ме наблюдава, поне така ми се струва. Вдигам ръка да помахам, нали така правят съседите. Той не ми маха в отговор. Обръща ми гръб и се хваща за греблото и каквото там прави с него. Поглеждам към Уил, но той не казва нищо за мъжа. Сигурна съм, че и той го е видял.

– Хайде – казва вместо това. Обръща се и изкачва стълбите заедно с Тейт. – Да влезем. – Бръква в джоба си и вади ключовете за къщата. Почуква на входната врата, но не чака отговор, а отваря. Ото тръгва към къщата. Същото правя и аз само защото не искам да остана сама навън.

Влизаме. Веднага се вижда, че къщата е стара. Има махагонова ламперия, тежки завеси на прозорците, сребристи плочи на таваните, кафяво-зелена боя на стените. Мирише на влага и мухъл. Тъмно е, печално някак.

Скупчваме се в антрето и оглеждаме къщата – първият етаж е с традиционното старомодно разпределение, тоест с много затворени стаи. Мебелировката е скучна и напълно лишена от уют.

Опитвам се да задържа поглед върху резбованите крака на масата в трапезарията. И върху потъмнелия с времето метален полилей над нея. Върху жълтеникавата тапицерия на

столовете. Едва съзирам нея на стълбището към втория етаж. Ако не беше лекото движение, което периферното ми зрение регистрира, сигурно нямаше да я забележа. Но тя стои там, на върха на стълбите, навъсена фигура в черно. Черни дънки, черна тениска, боси крака. Косата ѝ е черна и дълга, с бретон, който се завива настрани през лицето. Очите ѝ са очертани плътно с черна очна линия. Всичко е черно, освен снежнобелия надпис на тениската ѝ, който гласи „Искам да умра“. Има пиърсинг на носа. Кожата ѝ, в контраст с всичко останало, е бяла, бледна, призрачна. Освен това е много слаба.

Тейт също я забелязва, дръпва се от Уил и се скрива зад мен, като заравя личице в гърба ми. Той не се плаши лесно. Аз също не се плаша лесно, обаче сега косъмчетата по тила ми настръхват.

– Здравей – казвам с писклив гласец.

Сега и Уил я вижда. Гледа я, изрича името ѝ, после тръгва нагоре по стълбата, стъпалата скърцат под тежестта му, негодуват срещу появата ни.

– Иможен – виква той с широко разтворени ръце, сякаш очаква тя да се хвърли на врата му. Което тя не прави, разбира се, защото е на шестнайсет, а пред нея стои мъж, когото на практика не познава. Не мога да я виня. И все пак не това си представях – пропито от меланхолия момиче в пубертета, – когато разбрахме, че изневиделица сме станали настойници на дете.

Когато отваря уста да проговори, гласът ѝ е отровен и тих. Тя никога не повишава тон, защото няма нужда да го прави. Тихият ѝ глас е по-изнервящ от всеки крясък.

– Не се приближавай, по дяволите.

Блещи се към нас над стълбищния парапет. Неволно посягам зад гърба си да покрия ушите на Тейт. Уил застива на място. Отпуска ръце. Уил я е виждал и преди, миналата седмица, когато дойде да се срещне с изпълнителя на завещанието. Тогава беше подписал документите, които го превръщаха в неин настойник, но момичето щеше да остане при приятелка, докато ние пристигнем.

– Защо ви трябваше да идвате? – пита гневно тя.

Уил се опитва да ѝ обясни. Отговорът не е сложен – ако не бяхме ние, най-вероятно щяха да я пратят в приемно семейство, докато не навърши осемнайсет или съдът не ѝ даде право сама да се разпорежда с делата си, което е много малко вероятно предвид възрастта ѝ. Но тя не иска отговор. Обръща гръб на Уил и изчезва в една от стаите на втория етаж. Чува се шум като от подритване на разни неща. Уил понечва да я последва, но аз го спирам.

– Дай ѝ малко време.

Това момиче няма нищо общо с детето, чиято снимка ни показва Уил. Онова беше усмихнато шестгодишно с тъмна коса и лунички. Това момиче е друго, промяната е голяма. Годишите не са били благосклонни към нея. Тя върви в комплект с къщата, поредната вещ от завещанието, ведно с имота, семейните бижута и каквито там пари са останали по банковите сметки. На шестнайсет е, значи е почти способна сама да се грижи за себе си – аргумент, който напразно се опитвах да изтъкна, защото момичето със сигурност имаше приятелка или друг що-годе близък човек, при когото да живее до пълнолетието си, – но Уил се запъна. След смъртта на Алис само ние сме ѝ били останали, единственото ѝ семейство, макар че аз изобщо не я познавах, не я бях виждала, ако не броим снимката. „Тя трябва да живее със семейство – каза ми Уил тогава, тоест преди няколко дни, макар да ми се струва, че са минали седмици. – Семейство, което ще я обича и ще се грижи за нея. Тя е съвсем самичка, Сейди.“ И това пробуди майчинския ми инстинкт – представих си осиротялото дете, сам-само на света, което си няма друг освен нас.

Не исках да се местим. Настоявах тя да дойде при нас. Но имаше и други фактори, затова все пак се преместихме, въпреки моите резерви.

И сега, не за пръв път тази седмица, аз се чудя що за катастрофални последици ще има тази промяна за нашето семейство. Преместването със сигурност няма да е новото начало, в което Уил вярва така убедено.